

Книга 11. У серії “Гармонійний розвиток” – це книга 12.
Косенко В. К71 **Сучасні прибамбаси. Частина 3.** / В. Косенко. – Вінниця:
ТОВ «Нілан-ЛТД», 2015 р. – 440 с.
ISBN 978-617-7212-52-1
УДК 821.161.2-94
ББК 4УКР6-49
К71

Тут подається погляд зсередини на частину всього того, що окреслене й двома головними словами назви цієї книги, й тими дванадцятьма словами першої сторінки, які розміщені між словами "Сучасні" та "прибамбаси".

Наголошуємо на очевидному: поглядів на одне й те саме завжди існує, стримано кажучи, багато. Тому закликаємо: і Ви будьте толерантними.

Позиції автора, то його судження тут є найрізноманітнішими: добрими, відкритими, радісними, нейтрально-констатуючими, колочими, жорсткими ... , а іноді, як не прикро констатувати, й ворожими. Бо таке життя.

Що означає погляд зсередини?

Це – не оцінка ситуації якимось стороннім мешканцем іншої країни.

Це – не спроби розкумекати проблеми крізь призму світобачення хоча й "рідним" українським, але відірваним від життя науковцем.

Це – не міркування посадовця, який чи то обраний, чи продерся "у верхи".

Це – ні в якому разі не точка зору представників залежних ЗМІ.

Тобто тут поглядом зсередини давайте назвемо шире бажання автора, який не належить до представників жодної з чотирьох щойно згаданих груп людей, бути корисним читачу в контексті вільних не зомбованих думок.

ВСТУП

НЕ ДЛЯ ЮРБИ

Присвячується читачу з олівцем у руках

ВИ ЧИТАЄТЕ ЦЕ – ТОМУ Я Й ЖИВИЙ

Є злочини тяжчі, ніж спалювати книги.

Один із них – це не читати книги.

І. Бродській.

Ніколи не пророкуйте. Якщо пророкування хибне, то ніхто цього вам не вибачить. Якщо ж воно істинне, то ніхто про вас не згадає.

Г. Шоу.

Так само, як і першу частину "Прибамбасів", усі ці розділи та підрозділи можна читати практично в будь-якій послідовності, з будь-якої сторінки.

І прошу весь час пам'ятати і напис у верхньому колонтитулі на кожній сторінці, і те, кому присвячується ця книга.

У більшості випадків я вибрав категоричну форму подачі, а не лояльну. Бо якби я "сюсюкав", то міркую, що "дражнив би гусей" не так збудливо. І Ви пропустили б щось повз увагу. А мені зовсім не бажане таке поверхове сприйняття вистражданого. Тож тут я скористався одним із головних постулатів будь-якого шоу (ні в якому разі не проводячи паралелі між моєю працею та розважальністю): до мети – через скандал ... .

Ви можете звернути увагу на такий парадокс, що обкладинка частин 2–4 "Прибамбасів" є світлою, райдужною, можна сказати, що веселою, оптимістичною, радісною, а її зміст значною мірою є "темним", іноді навіть неприємним. Чому?

Бо сподіваюся, що тоді, коли Ви будете читати це, то всі ідеї згаданих тут приємностей будуть лише примножуватися, а от усі жахи відійдуть у минуле. Ми ж – оптимісти?

Навіщо я написав усі чотири частини цієї книги? Одна з багатьох причин – це ні в якому разі не змінити Вас кардинально. Бо це зовсім нереально. А хочу бодай побудити до роздумів, до аналізу. Навіть шляхом і суттєвих незгод зі мною.

А не менш важлива причина написання всього цього – це, як указано в підрозділі "Політика", коротка людська пам'ять. Тож бажаю зберегти для нащадків дійсний не "прилизаний" стан безлічі сучасних речей, фактів, подій, поданих через "призму" (світобачення) логічної критичної адекватної людини, яка свідомо майже не дивиться телебачення та майже не читає газет, а якщо й читає, то вміє аналізувати. Тож хочу виступити в ролі "мізинця" чи навіть "волосинки" Геродота.

Тому буду вважати, що досяг мети кількарічної напруженої роботи, якщо Ви оціните хоча б частину розділів книги ось так: "Ух ти!" А якщо дещо ще й візьмете до уваги, то примусите мене писати наступні частини цієї книги.

І навіть якщо припустити неймовірно, що ніщо Вам чомусь не припаде до душі, і при цьому будете вперто знаходити все нові й нові аргументи для такої нищівної оцінки, то все одно я буду щиро вдячний Вам за увагу до моїх спостережень.

Лишень не беріть прикладу з однієї злої людини, яка не згодилася з двома моїми трактуваннями, висловленими в першій частині⁽¹⁾, і, вочевидь прочитавши лише декілька сторінок, категорично видала: "Книга мені не сподобалася"⁽²⁾. Тож закликаю реагувати на все толерантно, десь так: "От це та он те місця цієї книги я не схвалюю ...".

⁽¹⁾ – лише з двома! Це – моє ставлення до релігії та моє позитивне оцінювання одного нашого з нею сучасника.

⁽²⁾ – критикуючи цього мого опонента: практично в будь-якій книзі, газеті, статті я знаходив щось цікаве, корисне, повчальне. Навіть у прогнозі погоди з дощем на завтра. Навіть у прогнозі погоди з сонцем на завтра. Навіть у замовній передовиці "Ура націоналістам!" Навіть у замовній передовиці "Ганьба націоналістам!" Навіть у передвиборчій програмі депутата. Навіть у збірці віршів доморощеного поета. Навіть у дисертації, у назві якої використані абсолютно всі такі наукові слова, суті яких я не знаю. ☺

В черговий раз констатую складну побудову багатьох речень. Адже мій стиль викладу зазнав "невиправного" впливу зі сторони енциклопедій, які я читав змалку та "на яких виріс".

А доказом утруднень сприймання моїх зворотів є думка деяких читачів частини №1 цієї книги. Там декому не сподобалося, що досить часто речення були перенасичені численними та довгими вставними фразами. Тобто мої речення хоча й логічні, але іноді є складнувачими для розуміння їхньої суті "з наскоку".

А, на жаль, традиційно склалося так, що значна частина сучасних людей звикла читати книги белетристично⁽³⁾: ковзнула поглядом сторінку "по діагоналі" – і перегортає далі ... .

⁽³⁾ – *це щоб не обтяжувати себе ніякими думками?*

Тож, зважаючи на багато факторів, у тому числі й, вибачте за еківок, який, сподіваюся, не стосується Вас, на розумову ліню деякого з читачів першої частини книги⁽⁴⁾, у частинах №№ 2–4 цієї книги головна "сюжетна лінія" кожного підрозділу надрукована ось таким ↑ стандартним шрифтом Times New Roman. А уточнення, коментарі, посилання, які позначені відповідними та взятими в дужки цифрами так званого верхнього регістру та які назвемо *виносками* (вони додатково виділені ще й *курсивом*), стосуються того розділу, в якому вони написані. Іншими словами, виноска розташована іноді навіть відразу після відповідного абзацу⁽⁵⁾, а не внизу сторінки чи аж у кінці книги, як це часто практикує дехто з авторів.

⁽⁴⁾ – *та враховуючи досить умовне розбивання дописів у першій книзі на підрозділи "ФАКТ", "БУРИДАН" та "АНТИПОД".*

⁽⁵⁾ – *це – аналогічно до розміщення їх ось тут.*

І лише якщо, на мою думку, це заважатиме цілісному сприйняттю полегшеного варіанту читання, то деякі виноска я розмістив у кінці відповідного підрозділу. Для прикладу гляньте хоча б підрозділ "Автоматичні камери схову".

Тож, якщо бажаєте читати цю книгу в полегшеному варіанті⁽⁶⁾, то тимчасово, чи й "назавжди", нехтуйте ці виноска, не звертайте на них уваги, тобто "примружте очі", проігноруйте, зробіть вигляд, що написаного курсивом узагалі немає.

⁽⁶⁾ – *тобто це раз підкреслюю: такий варіант підійде тим, хто бажає сприймати суть книги майже без розумового напруження. Їх зараз іменують "чайниками". Вибачте, так нарік певну когорту читачів не я. І ні в якому разі не бажаю записувати до цієї категорії саме Вас.*

Якщо ж після спрощеного читання зацікавитесь (будете вважати за доцільне) осмислити та проаналізувати мої думки глибше чи ширше, то вдійте таким чином: або відразу, "по свіжих слідах", або після опрацювання всієї книги, "вмикаючи" вже додаткові ресурси, ще раз уважно вдумливо неспішно прочитайте ці фрази, але вже спробуйте врахувати й виноска.

Афоризми. Звичайно, вони – це, як правило, запозичення звідусіль. Деякі є концентрованим змістом відповідного розділу. Певна їх частина – гумористична. Але значна їхня кількість – алегорична, і тому також потребує Вашої вдумливості.

Крім того, не можу стриматися від такого умовно оціночного та суб'єктивного: на початку кожного підрозділу розміщую якийсь із трьох символів/смайликів ☺, ☹, та ☺, що, сподіваюся, трішки налаштує Вас на його основну "хвилю"⁽⁷⁾.

⁽⁷⁾ – але, по-перше, врахуйте не однозначну відповідність цих позначок стосовно тексту. Адже є таке очевидне: те, що мені здалося, приміром, оптимістичним, для Вас може бути легкодумним. А комусь це взагалі здаватиметься трагедією. Або й навпаки.

По-друге (та як "по-перше", але дещо іншими словами), ні в якому разі не підміняйте поняття! "Зло" – це не сльози чи "безпробудний песимізм", "Оптимістично" – це не завжди "смішно", а "нейтральність" – зовсім не "байдужість".

По-третє, в безлічі розділів "в бочці з медом є ложка дьогтю". Або "в лайні зблисне діамант". То для того, щоб Ви перейнялися моїми проблемами komponування та оцінювання, запитую: який смайлик запропонуєте використати там, де, як і в житті, є трохи того, трішки іншого та ще "крапелька" "вааще" "горбатого"?

Більше того: прогноую, що дехто зі, скажімо, моїх сучасників-читачів, які й без цього "по горло ситі" життєвим негативом, узагалі не читатиме підрозділи з позначкою ☺.

У книзі є дуже багато свідомо вставлених мною й "русизмів", і слів із молодіжного сленгу, та навіть видуманих мною. Вибачте за таке мовне свавілля. Одна з причин цього – це більш точне передавання моїх емоцій чи наголосів. Але впевнений, що суть кожного такого слова буде Вам зрозумілою. Для прикладу – ось декілька їх: антилогічність; антиотара; безпротестно; бомбається; бортонуть; вааще; випивохи; відмазка; інтерТРепатор; наймонолітніша; перекемарити; переформатована; підтверджувально; підучка; піпл схваає; рейтингування; розкрутка; розтовстіл; телеви(по)твори, унігазні послуги; шоферюга ... .

А в книзі №4 буде тлумачний словник деяких таких слів.

Не засудіть і за те, що, на відміну від сучасних мовних правил, усвідомлено пишу ще дещо "не так, як усі". Приміром, замість "шоферюга..." → "шоферюга...". (тут йдеться про мою форму запису трикрапки, з інтервалом між словом та нею).

Зовсім не докоряю собі, що частину тексту взагалі наводжу російською мовою. Це часто або стосується віршів, або, що є продовженням ідей віршів, щоби не спаллюжити зміст цитати.

Матеріали до книги збиралися та komponувалися якщо й не все моє свідоме життя, то мінімум 8 років (2006-й – 2014-й – це роки накопичення та чорнові нотатки ідей, з 2009-го – більш детальний опис, з 2011-го – коректування змісту розділів, остаточне оформлення книги). Зрозуміло, що за цей час змінилося багато офіційних акцентів, зникло та з'явилося безліч політиків та політичних течій, а також виникли інші масові омани. Але даю чесне слово, що як було написано мною "колись", ті само наголоси залишилися геть-чисто незмінними. І якщо щось і коригувалося там, то лише "коми" та стилістика викладу.

І щиро жалкую, що в ті роки я не вказував точної дати написання деяких підрозділів. Бо бачу, що це був би ще один безсумнівний "плюс" книги, до того ж – зовсім не найменший.

І – ще про одне, про моє суто особисте. Ви, без сумнівів, відразу помітите, що я дуже часто Я-каю. Прошу віднести до цього толерантно. Адже щодня бачу, як

можуть мої сучасники "перевернути з ніг на голову" уявлення про будь-що та про будь-кого. Тому не хочу, щоб колись дослідники мого життя та моїх книг удіяли таке й зі мною. Тобто **щиро бажаю, щоби кожний з Вас, вдумливий читачу з олівцем у руках, склав про мене власну ніким не заангажовану думку.**

Для Вашого загального орієнтування зараз перерахую провідні теми (розділи) кожної з частин цієї книги:

Частина 1. Половина її – це "асорті" (тобто "на всі смаки"); і половина – це проблеми сучасної шкільної освіти.

Частина 2. Продовження "асорті"; виховання; КРОКС та "Гармонійний розвиток"; математика; шахи; спорт.

Частина 3. Політика; релігія; держава; ЗМІ; початок запозичень; а ще – перелік усіх виданих мною книг та їхні анотації.

Частина 4. Продовження запозиченого мною, а ще – теми "не для всіх" (маю на увазі їхню певну специфічність): "не для дітей"; анекдоти "не для дітей"; "сім'я" та "сміття з хати".

А ще в цій частині описуються деякі всеукраїнські та міжнародні дитячі очні масові заходи ВДГО "Гармонійний розвиток", а також є тлумачний словник деяких авторських антиєвфемізмів.